

Nový Jeruzalém č. 1/2015

Zpravodaj pro 181. prosebnou mariánskou pouť,
která se bude konat (dá-li Pán Bůh) ve Velkém Meziříčí - v pondělí 12. ledna 2015 v 17 hodin.

Zpráva o pouti NJ a průběhu stálých modliteb v Olešnici.

V pondělí 16. 12. přijelo a přišlo na pouť NJ do Olešnice čtyřmi autobusy, auty a pěšky přes 400 poutníků. Svátost smíření udělovalo 10 zpovědníků - Pán Bůh zaplat' za jejich obětavou službu.

Kázání P. Petra Beneše z Brna - Židenic na pouti NJ v Olešnici:

Nevím jestli splním svůj úkol. Mám vás rozveselit. Já jsem, kdysi dávno, před mnoha lety byl na jedněch misiích s otcem Danielem Angem, kterého znáte z jeho knih, které vyšly v češtině. **On mluvil, všichni plakali. Když jsem nastoupil já, všichni se smáli.** Připadal jsem si divně, zdálo se mě to nepatřičný. Večer mě říkal: „Já ti tak závidím, já bych také chtěl mluvit tak, aby se všichni smáli, jenže, když mluvím, tak všichni pláčou. Když ty mluvíš, tak se všichni smějí. Tak jsem mu vysvětlil, že já mu zase závidím – u mě se smějí, u něho pláčou – a já bych si tak přál, aby u mě plakali. **Většinou závidíme to co nemáme. A zapomínáme na to co máme.** Myslím si, že **závist je především nedostatkem vděčnosti.** A toho, že člověk kouká jen tak málo – nedívá se na všechny souvislosti. Doufám, že se vám líbilo první čtení. Je moc krásné. Doufám, že znáte ten text, z kterého bylo vytrženo – protože je ještě hezčí a myslím, že nám má mnoho co říct. Bileám byl prorok. **Proroci to nemají jednoduché. Mnoho lidí od nich chce slyšet pravdu, ale zároveň ji chtějí slyšet tak, aby se jim to líbilo.** A prorok, pokud je opravdový prorok, pak tu pravdu říká tak jak mu ji říká Pán, Hospodin. A ne vždycky chce Hospodin říct tomu dotýčnému to, co ten dotýčný chce slyšet. Ale vždycky mu **Hospodin říká to, co mu říci chce.** Bez ohledu na to, co chce ten člověk poslouchat. A tak to má ten prorok někdy dost těžký. Protože před vámi stojí člověk, který má jasný úkol – prorokuj ve jménu Hospodinově, ale běda, jak to bude něco, co si nepřeji. Bileám byl postaven do takové situace. Dostal úkol prorokovat proti Izraeli. Jenomže se mu Hospodin zjevil a řekl mu: „**Budeš mluvit to, co ti řeknu já. Na to nezapomeň.**“ Když ho dovedli na místo, kde měl zlořečit Izraelitům, začal prorokovat dobro pro Izraelity. A tak se král, který ho poslal prorokovat, velmi rozhněval a dal mu druhou šanci. To neměl dělat. Tím to ještě utvrdil. To prorocství. Protože, Bileám, co měl chudák dělat, zase mluvil to co mu Hospodin přikázal. Bez ohledu na to co král chtěl. Někdy je těžké být prorokem. Možná si teď v duchu říkáte: „**To je dobře, že já nejsem prorok.**“ Neradujte se z toho. Prorok si dobře pamatujete, no, většina z vás si to nepamatuje, ale někdy jste byli u křtu malého dítěte. Víte jak to vypadá. A možná jsme i poslouchali, co se tam říká. A tam se říká: „**Jako pomazal Krista na kněze, proroka a krále, tak maže posvátným olejem i tebe.**“ My všichni, co jsme byli pokřtění, jsme byli pomazáni, tak jako byl Kristus pomazán na kněze, proroka a krále. Církev nás učí říkat o tomto, že máme úkol kněžský, prorocký a královský. Takže proroci nějakým způsobem jsme všichni. Od každého z nás se očekává, že budeme prorokovat. Co to znamená prorokovat? To rozhodně neznamená říkat, co přijde, jak by se lidé měli bát, jak by se měli třást, jak by měli obrátit. **Prorokovat znamená především naslouchat.** Prorok je ten, který vidí – mně se víc líbí ten, který slyší. **Vidět a slyšet co říká Hospodin.** Rozpoznat, co je potřeba říci a co je potřeba ještě neříkat. Protože Bůh chce některé věci říci hned a některé až později. *Pamatuji si jednu chvíli, kdy Hospodin po mně něco chtěl, abych řekl, a mně se do toho vůbec nechtělo. A tak jsem si říkal: „A co kdybys to Hospodine řekl někomu jinému. Je tady dost kněží, ať se taky starají jiní. Co já bych se namáhal.“ Nechtělo se mi a tak jsem to chtěl nějak zbožně omluvit. A dostalo se mi skvělé výtky. Když už jsem dlouho říkal – nebudu to říkat, nechtěl to po mně – tak se na mě podíval jeden kněz a řekl: „Když to máš říct, proč to neřekneš?“ Řekl jsem si – zle je. Hospodine, opravdu to chceš. A tak jsem byl nucen říct, to co jsem vnímal, že mám říci a co mě připadalo lidsky divný. Co se mi nechtělo. A člověk, kterému byla ta slova určena **mi přišel poděkovat.** Většinou, když mluvíte z Boží moci, pak vám ten člověk nebo Hospodin přijde poděkovat. Někdy to ale to potom trvá dlouho. Od té doby, kdy to řeknete než vám přijde poděkovat. Je potřebovat vydržet tu chvíli, kdy si říkáte – měl jsem, neměl jsem – no myslel jsem si, že jsem měl a tak jsem to udělal. V takových chvílích je potřeba modlit se: „**Pane Bože,***

pokud jsem to neměl říkat, tak s tím něco udělej a pokud jsem to měl říkat, tak Ty víš co s tím máš dělat. Budeš mluvit to co ti přikáže.

Nedávno jsme slavili – pokud jste slavili i u vás – památku **Panny Marie Guadalupské** Indián, kterému Panna Maria zjevila, dostal jasný úkol: „Běž za biskupem a řekni mu, že bych tady chtěla kapli.“ Biskup, františkán, vyslechne indiána, řekne – přijď zítra nebo něco takového, odbude ho a vyhodí ven. Indián vysvětlí Panně Marii, že by bylo lepší poslat někoho jiného. Vzdělanějšího, výmluvnějšího – aby to dopadlo lépe. Panna Maria mu řekne, že si vybrala jeho. Já bych mu řekl – máš smůlu, vybrala si tebe. Ona to takhle mateřsky nefekne. Druhý den má indián přijít a dostane nějaký ten úkol. Ten den ráno onemocní strýc toho indiána, který s ním žije pod jednou střechou a indián je nucen jít pro lékaře. A protože ta cesta vede kolem místa, kde se mu Panna Maria zjevila a kde se s ním má setkat, tak udělá to co bychom udělali všichni – **vyhne se tomu místu.** Jenomže Panna Maria ho doběhne, do slova a do písmene. Řekne mu: „Běž na to místo, o strýce se postarám já. Tvůj úkol je teď jiný.“ A pak následuje ten příběh se těmi růžemi, jsme v prosinci. Indián tam posbírá růže, donese je ve svém plášti před biskupa. Čeká dlouho, protože ho biskup – samozřejmě – nechce přijmout – co by se zahazoval s nějakým prostým indiánem, který tvrdí, že viděl Pannu Marii. Jenomže, naštěstí, jde kolem někdo, kdo si všimne, že ten indián má něco zvláštního ve svém plášti. V prosinci – **ve svém plášti má čerstvé růže.** Dnes to není až tak velký problém mít v prosinci čerstvé růže. Tehdy to problém byl – jsme v roce 1531. A to tomu člověku nesedí. Kde ten indián ty růže vzal? Řekne to biskupovi. Biskupa to také zajímá. **Naštěstí jsme my lidé zvědaví.** Pozve indiána dovnitř. Indián vysype ty růže a na jeho plášti se udělá obraz. Panny Marie. A biskup okamžitě pochopí, padne na kolena a lituje toho, že nevěřil. Panna Maria mu dala důkaz. Dala ho i nám, protože, když potom zkoumali ten obraz, který je tam dodneška, zjistili mnoho zajímavých věcí. Asi bychom je mohli vyjmenovávat až do rána. Mimo jiné, že ta látka na které je ten obraz vytvořený by se dávno **měla rozpadnout.** Nerozpadla se, to se tak někdy stává – **to Hospodin umí.** Někteří svatí se zapomněli rozpadnout nebo jejich těla. Vesele jsou tady dál. Mrtvá, vypadají jako živá, ale živá nejsou. Někde se dokonce uchovává – např. v Itálii – nebudu jmenovat to místo, protože to neumím. Tam je hostie, která se někdy v 9. nebo 10. století proměnila v kus srdce, taky se to tam uchovává, bez jakýchkoli podmínek, vystaveno všem vlivům – **světe div se! A on se diví, ale radši o tom nemluví,** aby o tom nemusel mluvit víc a obrátit se. Vrátime se do Guadalupe, k tomu obrazu: Když ho zkoumali Američané, zjistili, že ten obraz není vůbec na té látce, ale tak nějak visí ve vzduchu. Ne, že by byl centimetry daleko, je to něco málo, nějaký zlomek milimetru, ale není na té látce. Jak je to možné? Už někdy, když nějaký biskup – v tom 16.- 17. století - to chtěl po nějakém umělci přemalovat – umělec řekl, že **to nejde, že to nikdo takto nenamaluje.** Jednoho dne obraz vyfotili a zjistili – když ho zvětšili – že v **očích Panny Marie je vidět scéna** z toho, jak biskup přijal indiána, z té chvíle, kdy se ukázal na té látce ten obraz, kdy biskup uvěřil. A tak vzali obraz Panny Marie k očím. A ti lékaři konstatovali, že ty oči se chovají jako živé, živé nejsou – je to obraz. Nevím, koho napadlo, že vezmou Pannu Marii, na ultrazvuk, protože Panna Maria je na tom obrazu znázorněná jako těhotná. Jako žena, která je v devátém měsíci. Stalo se to v prosinci – v kterém jiném, když se 25. prosince Ježíš narodí. Vzali ten obraz na ultrazvuk a zjistili, že je slyšet srdce. **Světe div se! A diví se málo. Proč tolik důkazů nestačí? Proč i my se na to díváme skepticky?** Protože člověk je nakloněný ke zlému. To vidíme z toho jak mluvíme. Všimněme si, kolik slov jsme denně řekli. U mužů je to zlomek toho co řeknou ženy. Ženy prý 20 000 slov, muži zlomek toho – o hodně méně. **Kolik z těch z těch stovek slov bylo pozitivních a kolik negativních.** Kolikrát je pro nás jednodušší – představte si – někdo k vám přijde a řekne vám, že se někde něco stalo – něco špatného. Hned někomu zavoláme, někomu napíšeme. Představte si, že se obrátil sousedovi František. Na víru třeba. Kolika lidem zavoláte? Kdyby se stejný František spustil s Máňou odnaproti – kolika lidem bychom zavolali? Já si myslím, že ten nepoměr je jasný. Funguje naprosto stejně, takže bych se z toho také zpovídal. O těch dobrých věcech nemluvíme a přesto bychom měli. A když se na nás lidé podívají – mají chuť věřit? Mají chuť jít mezi nás? Co proto můžeme udělat, aby lidé mohli přijít mezi nás? Stát se tím, čím už vlastně jsme. Tak jako mně tehdy vynadal ten kněz, že už mám konečně říct to, co říct mám. Že bychom měli už konečně být tím čím od křtu jsme a skrýváme to a někdy velmi úspěšně. **Být tím prorokem – vidoucím.** A teď si možná říkáte: „ A jak to mám

pane faráři udělat? Jak mohu udělat to, abych viděl a slyšel to co Bůh po mně chce?“ To je úplně jednoduchý! „**Pane Bože, když to po mně chceš, tak mi to dej poznat!**“ A On má dost moci na to, aby nám to dal poznat. Duch Svätý může sestoupit a dát nám to poznat. Duch Svätý, který už od křtu je v nás, může znovu sestoupit, znovu probudit. Může nás nakopnout. Možná máme takový návod k obsluze. Možná jste někdy dostali léky, nějaký kapky, kde je napsáno – před upotřebením protřepat. My **potřebujeme protřepat**. A to protřepání je, když přijde Duch Svätý do našeho života. Známe to z Letnic, ze Skutků apoštolů. To místo se vždycky zatřásl. Kéž by se zatřásloto místo! Kéž by se zatřásl naše srdce! A my konečně **prohlédli**. A my konečně **viděli!** My se konečně **radovali**, aby to nebyl ten úsměv, který je někde na povrchu, ale aby to co je v nás **poskočilo radostí**. Abychom byli jako Panna Maria. Půjdemek někam na návštěvu a řekneme: „Dobrý den!“ A oni řeknou: „Jak jsme si zasloužili, že jste přišli ke mně? Jenom se dotkl zvuk vašeho pozdravu mých uší, moje srdce radostí poskočilo. Panna Maria jde pozdraví Alžbětu. Alžběta je naplněna Duchem Svätým. Kdybychom my byli plní, kdybychom dovolili **Duchu Svätému**, abychom byli naplněni – dělali bychom podobné věci. To není nadstavba pro lepší křesťany. To je pro každého křesťana. „Ty, kdo uvěří budou provázet tato znamení....“ - to si nastudujte v závěru Markova evangelia. „**Kdo uvěří ve mně, bude činit ještě větší věci než já.**“ Říká Ježíš v Janově evangeliu. Uvěřme! Přestaňme se bát! Už je to v nás. Stačí jenom prosit: „**Pane Bože udělej s tím něco! Udělej něco se mnou! Změň tento svět! Ať je víc toho dobra o čem mluvím než toho zla. Ať Tě poslouchám, ať dělám to co mám. Ať se v kostele netvářím, tak, jako by mně někdo umřel, i když někdo umřel, ať se tvářím tak aby na mě bylo vidět, že jsi živý Bůh. Přítomný. Pořád. Máme důvod se radovat. Ve všem tom utrpení máme důvod se radovat. A ten důvod naší naděje má jméno. Ježíš.**“ Je to ten, který už přišel a zároveň ten, na kterého čekáme. Ten, který dnes přijde, sestoupí. V Eucharistii Ho budeme přijímat. Pane ať se raduji, ať je na mě vidět, že jsem radostným křesťanem. Ať se kněz nemusí dívat na můj utrpený obličej, který nemluví o tom, že tě znám. Ať se soused nemusí dívat na můj smutný obličej. Ať se mě lidé konečně ptají: „**Co se vám stalo, že jste tak radostní?**“ Ať můžu o Tobě mluvit. De mi slova! Dej mi radost! Dej mi pokoj! Do srdce.

Po zaplacení autobusu a nutné režie zůstalo **1 374 Kč**, které jsme poslali na adopci na dálku – Charitě ČR. Pán Bůh zaplat. Poděkování patří také místnímu faráři P. Pavlovi a všem farníkům z Olešnice, kteří celou pouť velmi dobře a obětavě organizačně připravili.

Díky za každodenní modlitbu na úmysl poutí NJ.

Představení a rozhovor s hl. celebrantem poutě NJ ve Velkém Meziříčí, kterým je P. Augustin Ladislav Gazda, OSB – převor benediktinského opatství a farář v Rajhradě:

Stručné představení – Narodil jsem se v roce 1960 v Pivíně u Prostějova. Pocházím z rodiny nábožensky velmi vlažné. Rodiče nás sice posílali do náboženství, absolvovali jsem 1. sv. přijímání, v kuchyni visel kříž, ale to bylo všechno. Mohu říci, že si mě Pán Bůh našel a od mých 14 let jsem chodil na bohoslužby a stále více se zajímal o život Církve. Vyučil jsem se zedníkem, šel na vojnu, pak pracoval v nemocnici v Olomouci jako sanitář. V roce 1985 jsem emigroval do Itálie a vstoupil do kláštera českých benediktinů v Nursii – v rodišti sv. Benedikta. Po návratu do vlasti jsem byl novicmistrem v Břevnově a od roku 1997 jsem převorem-administrátorem v benediktinském opatství Rajhrad.

Otče co podstatného jste se v dětství naučil od rodičů? Moji rodiče nebyli aktivní věřící, ale byli to lidé čestní a poctiví se smyslem pro pomoc lidem sociálně slabším, ač byli sami chudí. Tatínek pracoval jako dělník v továrně a maminka dojila krávy v JZD. Od tatínka jsem podědil velký smysl pro humor a lásku k literatuře, byl velký čtenář. Maminka uměla být skromná s velkým smyslem pro rodinu.

Co bylo tím nejdůležitějším impulsem pro rozhodnutí stát se knězem? Otázka kněžství byla u mě už od 14 let, impulsem byl život na vojně. Uvědomil jsem si, že se svým životem musím něco udělat a vedlo to k emigraci, která tehdy znamenala „spálit mosty“ s minulostí bez naděje k návratu.

Kdo byl nebo je pro vás kněžským vzorem? Kněžských vzorů jsem měl hodně, ale nejvíce to byl asi pivínský farář P. František Šoustal, dlouholetý vězeň v komunistických kriminálech, člověk

laskavý a statečný. Pak mě hodně pozitivně poznamenaly mé prázdninové pobyty u řeholních sester v Bíle Vodě u Javorníka, které se za mě hodně modlily.

Co považujete na službě kněze za nejdůležitější a nejkrásnější? Na kněžské službě je nejdůležitější slavení Eucharistie a služba Církvi, která má mnoho podob – návštěvy nemocných, služba ve zpovědnici, setkávání se s lidmi.

Co může věřící člověk dělat pro to aby vzrostla víra v jeho okolí? Víra je v dnešní době Popelkou, věřící nemusí dělat žádná velká gesta, stačí být pevný ve víře a vstřícný i k těm, kteří žádnou víru nemají. Nemluvit moc sladce a uměle, nezapírat, že i člověk víry někdy tápe ve tmě.

Co vidíte jako důležité, na co kladete důraz ve Vaší práci, ve svém životě, ve svých farnostech? Ve svém životě považuji za důležité nebát se žít život z víry navzdory hmotářství dnešní společnosti. Mít radost, že si mě Pán Bůh našel a že to vše má smysl a cíl. Farnost stárne a věřících je málo, proto kladu důraz na setkávání se i mimo kostel: farní ples, oslava posvěcení kláštera, farní zájezdy, vše co dává lidem dohromady.

Mohl byste nám přiblížit úmysl sbírky, která je dnes obětována na pomoc pronásledovaným křesťanům? K pomoci těmto našim trpícím bratřím a sestřím pronásledovaným pro víru, nás vybízí papež František.

Kde vás nejvíc „tlačí boty“? „Boty“ mě tlačí opravdu hodně: Materiálně zajistit klášter a farnost, starost o dorost do našeho řádu, zvládnout problémy, které se s počtem let stále více objevují.

Na co se nejvíc těšíte? Těším se, až konečně přestanou tahanice o restituci klášterního majetku a budeme moci žít víc v klidu. Restituce nejsou jen na opravy budov, ale také na podporu všech sociálních projektů, které pomáhají lidem v nouzi.

Co Vám udělalo v poslední době radost? V poslední době mi udělal radost náš novic fráter František, který je v noviciátu v Gottweigu, duchovně roste a těší se na své spolubratry.

Rok 2014 byl rokem rodiny: Křesťanská rodina je dnes velká vzácnost, máme sice relativně plný kostel, ale čistě křesťanských rodin je velmi málo. Církev se musí o křesťanské rodiny starat, modlit se za ně. Povzbuzovat v těžkostech a ne kárat. Krize rodiny je i krizí Církve, kláštery nemohou růst, když nebude dost rodin s dětmi. Život v rodině je nejtěžší řehole, mít děti je askeze, zajistit jim vzdělání a hmotné zázemí je dnes velmi těžké. Je potřeba mladé lidi povzbuzovat, aby se nebáli a je-li to nutné i hmotně pomoci, diskrétně a jemně.

V roce 2015 bude Národní eucharistický kongres (NEK): Je to sice krásná akce, ale moc nevěřím, že by měla větší ohlas v našem národě. Velké poutě a akce ještě nic neznamenaají, důležité je každodenní vytrvalost v dobrém a ostatní nechme na Pánu Bohu.

Pozvánky: Olešnice – Farní ples. Sobota 31. ledna 2015, začátek ve 20 hodin. Další informace na www.olesnice.katolik.cz

DOET typu Prosiměřice, pomáhá mnohým převelice! FATYM zve na faru do Prosiměřic na Duchovní Obnovy Exercičního Typu. Začíná se vždy ve čtvrtek v 18:00, zakončení v neděli ve 14:00. S sebou: spací pytel nebo deku, Bibli, poznámkový blok a potraviny do společné kuchyně. Cena: 300 Kč (vzhledem k skutečným nákladům budeme vděční i za případné dary navíc). Přihlášky: ŘKF Náměstí 20, 671 03 Vranov n/D, e-mail marek@fatym.com, telefon 515 296 384.

- Nabízíme:**
- 15. – 18. 2. pro ženy – vede jáhen Ladislav Kinc. *Téma:* Eucharistie;
  - 29. 1. – 1. 2. pro Marianky budky – vede P. Marek Dunda: *Téma:* *Jsem služebnice Páně;*
  - 12. – 15. 2. pro Soluňáky – vede P. Marek Dunda *Téma:* *Mučednická mentalita;*
  - 19. – 22. 2. pro muže – vede jáhen Ladislav Kinc: *Téma:* Eucharistie;
  - 12. - 15. 3. pro Marianky střední – vede P. Marek Dunda: *Téma:* *..a co manžel?;*
  - 19. - 22. 3. pro ženy – vede P. Milan Plíšek: *Téma:* *Hovory o víře 5;*
  - 26. – 29. 3. pro maminky Marianek a Soluňáků – téma: Pokoj v duši.
  - 9. - 12. 4. pro Marianky velké – vede P. Marek Dunda: *Téma:* *..nezapomeň zhasnout!*

Srdečné pozvání na 182. pouť NJ – ve čtvrtek 12. února 2015 v 17 hodin do Radešinské Svratky – hlavní celebrant: P. Ing. Mgr. Jaroslav Sojka, kaplan v Hodoníně.